

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ		
1. Датум и орган који је именовао комисију: 02.07.2026., Декан Факултета техничких наука, број: 012-40/617-2026		
2. Састав комисије у складу са <i>Правилима докторских студија Универзитета у Новом Саду</i> :		
1.	Др Милена Кркљеш	редовни професор
	презиме и име	звање
	Факултет техничких наука, Универзитет у Новом Саду	Архитектонско-урбанистичко планирање, пројектовање и теорија, 17.11.2021.
	установа у којој је запослен-а	ужа научна област и датум избора
		председник
		функција у комисији
2.	Др Милан Рапаић	редовни професор
	презиме и име	звање
	Факултет техничких наука, Универзитет у Новом Саду	Аутоматика и управљање системима, 07.10.2021.
	установа у којој је запослен-а	ужа научна област и датум избора
		члан
		функција у комисији
3.	Др Дејана Недучин	редовни професор
	презиме и име	звање
	Факултет техничких наука, Универзитет у Новом Саду	Теорије и интерпретације геометријског простора у архитектури и урбанизму, 05.03.2025.
	установа у којој је запослен-а	ужа научна област и датум избора
		члан
		функција у комисији
4.	Др Дејан Ецет	ванредни професор
	презиме и име	звање
	Факултет техничких наука, Универзитет у Новом Саду	Архитектонско-урбанистичко планирање, пројектовање и теорија, 1.10.2024.
	установа у којој је запослен-а	ужа научна област и датум избора
		члан
		функција у комисији
5.	Др Александар Милојковић	ванредни професор
	презиме и име	звање
	Грађевинско-архитектонски факултет, Универзитет у Нишу	Архитектонско пројектовање, 06.04.2022.
	установа у којој је запослен-а	ужа научна област и датум избора
		члан
		функција у комисији

6.	Др Јелена Атанацковић Јеличић	редовни професор	Архитектонско-урбанистичко планирање, пројектовање и теорија, 25.09.2017.
	презиме и име	звање	ужа научна област и датум избора
	Факултет техничких наука, Универзитет у Новом Саду	ментор	
	установа у којој је запослен-а	функција у комисији	
II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ			
1. Име, име једног родитеља, презиме: Миљан, Милорад, Јањушевић 2. Датум рођења, општина, држава: 19.5.1982., Нови Сад, Р. Србија 3. Назив факултета, назив претходно завршеног нивоа студија и стечени стручни/академски назив: Факултет техничких наука; Интегрисане студије – Архитектура; Дипломирани инжењер архитектуре - Мастер 4. Година уписа на докторске студије и назив студијског програма докторских студија: 2021, ДАС Архитектура			
III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ: Културне станице као просторни атрактори: емпиријска анализа Новог Сада			

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Навести кратак садржај са назнаком броја страница, поглавља, слика, схема, графика и сл.

Докторска дисертација обима 339 страница организована је у 15 основних целина, од којих 10 чине главна истраживачка поглавља, док преостале целине обухватају литературу, изворе, индекс илустрација, биографију кандидата и два прилога. Дисертација садржи 12 слика и дијаграма, 16 графика и 36 табела. Садржај дисертације обухвата теоријско и емпиријско истраживање културних станица као специфичног модела децентрализоване културне инфраструктуре и као просторних и урбаних атрактора. Након уводног разматрања предмета и проблема истраживања, прегледа литературе, дефинисања циљева, хипотеза и методолошког оквира, у дисертацији је развијен теоријски оквир који обухвата однос простора и урбаног искуства, културну инфраструктуру и културну политику, културом вођену урбану регенерацију, учешће заједнице, идентитет места, урбане атракторе, просторну анализу и економске ефекте архитектуре.

Посебан део рада посвећен је анализи мреже културних станица у Новом Саду, њиховој просторној дистрибуцији, програмским и архитектонским карактеристикама и улози у обликовању јавног простора и урбаног памћења. Емпиријски део дисертације обухвата анализу ефеката на вредност некретнина, статистичку обраду анкетних података, проверу поузданости истраживачког инструмента, дескриптивну статистику, факторску и корелациону анализу, испитивање односа просторне близине и образаца коришћења, анализу локалних и удаљених корисника, мотива избора културних станица и фактора њихове неупотребе, као и тематску анализу отворених одговора.

У оквиру три посебна поглавља примењени су модели машинског учења за предикцију перципираног утицаја културних станица на урбано окружење, предикцију корисника који посећују удаљене културне станице и категоризацију корисника према обрасцима просторног понашања. Завршна поглавља обухватају интегралну дискусију резултата, разматрање културних станица у контексту децентрализације, нових урбаних централности, просторне привлачности, културне партиципације и корисничких образаца, као и закључна разматрања, преглед статуса постављених хипотеза, ограничења истраживања и правце будућих истраживања.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Докторска дисертација кандидата Миљана Јањушевића под насловом „Културне станице као просторни атрактори: емпиријска анализа Новог Сада“ представља обимно, методолошки сложено и интердисциплинарно истраживање улоге културне инфраструктуре у савременом урбаном контексту. Рад је структуриран тако да се истраживачки проблем развија постепено, од дефинисања предмета и теоријских полазишта, преко анализе конкретног просторног и институционалног контекста, до вишеслојне емпиријске анализе, дискусије резултата и формулисања теоријских и практичних закључака.

У **уводном поглављу** јасно су дефинисани предмет и проблем истраживања, циљеви, истраживачке хипотезе и методолошки приступ. Посебна вредност овог дела рада огледа се у прецизном постављању централног истраживачког проблема, који се односи на однос између просторне доступности културне инфраструктуре, начина њеног стварног коришћења и способности појединих културних станица да делују као урбани атрактори. Истраживачки оквир је постављен довољно широко да обухвати архитектонске, урбанистичке, социјалне, културне, симболичке и економске аспекте истраживаног феномена, али је истовремено операционализован кроз јасно дефинисан систем хипотеза и показатеља.

Теоријски оквир истраживања је систематично конципиран и обухвата релевантне теоријске области које су непосредно повезане са предметом дисертације: простор и урбано искуство, културну инфраструктуру и културну политику, културом вођену урбану регенерацију, учешће заједнице, културну инфраструктуру као урбани атрактор, идентитет и осећај места, мрежне приступе урбаним системима, просторну анализу и економске ефекте архитектонских и урбаних интервенција. Овакав избор теоријских полазишта омогућава да се културне станице не посматрају

искључиво као физички објекти или места реализације културних програма, већ као сложени елементи урбаног система чији се значај формира кроз интеракцију простора, програма, корисника и ширег друштвеног контекста.

Поглавље посвећено **мрежи културних станица у Новом Саду** представља важну везу између теоријског и емпиријског дела дисертације. У њему је дат систематичан преглед појединачних културних станица, њихове просторне дистрибуције, карактера, програмске оријентације и положаја у урбаном ткиву. Овај део рада омогућава разумевање специфичности истраживаног случаја и поставља основу за анализу односа између концепта културне децентрализације и стварних образаца просторног понашања корисника.

Посебно значајан део рада представља **емпиријско истраживање**, које је методолошки разноврсно и засновано на комбиновању више аналитичких приступа. Истраживање обухвата анализу перцепције корисника, просторне доступности, образаца посећивања и избора културних станица, као и анализу перципираних просторних, функционалних, друштвених и симболичких ефеката. У обради података примењени су поступци дескриптивне статистике, испитивања поузданости инструмента, факторске и корелационе анализе, тестови разлика између група корисника, анализа мотива избора и фактора неупотребе, као и тематска анализа отворених одговора. Овако постављен аналитички оквир омогућава да се истраживачки проблем сагледа из више међусобно повезаних перспектива.

Вредност рада додатно је повећана применом **три модела машинског учења**, који су употребљени као допуна класичним статистичким методама. Модели су усмерени на предикцију перципираног утицаја културних станица на урбано окружење, препознавање корисника који посећују удаљене културне станице и категоризацију корисника према њиховим просторним и бихејвиоралним обрасцима. Овај део рада показује методолошку савременост истраживања и настојање да се сложени односи између просторне близине, перцепције, мотивације и избора корисника анализирају применом комплементарних метода. Значајно је што машинско учење у дисертацији није третирано као замена за класичне статистичке приступе, већ као њихова допуна у разумевању сложених образаца културне партиципације и просторног понашања.

Поглавље **Дискусија резултата** представља један од најзначајнијих делова дисертације. У њему су резултати појединачних анализа интегрисани у целовиту интерпретацију улоге културних станица у урбаном систему. Посебно су вредни налази који указују да просторна близина није нужно једнака просторној привлачности, да различите културне станице могу имати различит интензитет атрактивности, као и да децентрализована културна инфраструктура не мора нужно функционисати као скуп искључиво локалних садржаја. Дискусија отвара и важна питања редистрибуције постојећег културног капацитета, хомогености корисничке структуре, значаја неупотребе као аналитичке категорије, ограничења партиципације и улоге младих као значајне корисничке групе.

Посебан квалитет дисертације представља **концептуални помак од посматрања појединачних културних објеката ка разумевању културне инфраструктуре као мреже урбаних односа**. У том оквиру, физички објекти, просторна доступност, програмски садржаји, симболичка значења и обрасци кретања и избора корисника посматрају се као међусобно зависни елементи јединственог система. Овај приступ представља значајан допринос разумевању културне инфраструктуре као динамичног, а не статичног урбаног феномена.

У **закључним разматрањима** резултати су систематизовани у односу на постављене истраживачке хипотезе, а добијени налази су повезани са ширим теоријским и практичним питањима планирања, пројектовања и управљања културном инфраструктуром. Посебно је значајно што су ограничења истраживања јасно препозната и критички размотрена. Кандидат указује на границе перцептивних података и потребу за њиховим будућим повезивањем са додатним објективним урбаним, економским и просторним показатељима, као и на потребу за даљим испитивањем односа између

културне инфраструктуре и промена вредности некретнина у окружењу.

Посматрано у целини, поједини делови докторске дисертације су садржински и методолошки добро повезани и чине логичну истраживачку целину. Теоријска разматрања представљају основу за формулисање истраживачких питања и хипотеза, емпиријски део обезбеђује њихову систематску проверу, док дискусија и закључна разматрања резултате интегришу у шири концептуални оквир. Дисертација показује способност кандидата да сложен архитектонско-урбанистички проблем сагледа интердисциплинарно, примени различите методе анализе и изведе аргументоване закључке који имају научни и практични значај.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ НА ОСНОВУ РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ:

Таксативно навести називе радова, где и када су објављени. Прво навести најмање један рад објављен или прихваћен за објављивање у складу са *Правилима докторских студија Универзитета у Новом Саду* који је повезан са садржајем докторске дисертације. У случају радова прихваћених за објављивање, таксативно навести називе радова, где и када ће бити објављени и приложити потврду уредника часописа о томе.

1. Објављен рад у складу са Правилима докторских студија Универзитета у Новом Саду који је повезан са садржајем докторске дисертације:

Миљан Јањушевић: Изведени јавни простор, Меморијални центар Узеир Хацибејли, 2011, приказано на изложби MMRU, одржаној у Централној згради Универзитета у Новом Саду, 23. 03.2023. – 06.04.2023. Селекциони одбор из 5 земаља, двојезични каталог. Издавач/ Publisher: Faculty of Technical Sciences, University of Novi Sad, Serbia, ISBN: 978-86-6022-596-4, COBISS.SR-ID 122106377, стр.93, доступно и на: <http://kabinet505.ftn.uns.ac.rs/>. **СУА 1.1**

2. **Миљан Јањушевић:** Изведени стамени објекат у Авенији Снајдер у Бруклину, САД, приказан на Међународној изложби са каталогом и рецензијама „Петстопетица“, отварање 10. Маја 2023., Салон Музеја Града Београда (*Salon of the Belgrade City Museum*), двојезични каталог са рецензијама, селекциони одбор сачињен од чланова из 5 држава., стр. 119. ISBN 978-86-6022-595-7. COBISS.SR-ID 122014985., издавач: Департман за архитектуру и урбанизам, Факултет техничких наука, Нови Сад, 2023., доступно и на: <http://kabinet505.ftn.uns.ac.rs/>. **СУА 1.1.**

3. Topić, A.; Ecet, D.; Maraš, I.; **Janjušević, M.**; Atanacković Jeličić J: Visual Culture in Architecture: Virgil Abloh's Cross Disciplinary Design Language, Arts 2025, 14, 84, <https://doi.org/10.3390/arts14040084>, ISSN 2076-0752, IF 0.3, **M21**

VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА:

Резултати истраживања спроведеног у оквиру докторске дисертације показују да културне станице у Новом Саду представљају сложен облик савремене културне инфраструктуре чији се ефекти испољавају на више међусобно повезаних нивоа. Истраживање је показало да њихова улога не може бити сведена искључиво на реализацију културних програма, већ да се она испољава кроз просторне, друштвене, симболичке и понашајне ефекте, као и кроз различите нивое урбане привлачности. Добијени резултати указују на постојање перцептивног нивоа атрактивности, који се

огледа у начину на који корисници вреднују архитектонски, функционални и симболички квалитет културних станица, као и понашајног нивоа, који се испољава кроз спремност дела корисника да посећује културне станице изван непосредног пешачког радијуса. Просторно-економска анализа показала је раст вредности стамбених некретнина у градским целинама повезаним са културним станицама у анализираном периоду, али различитог интензитета, због чега се културне станице не тумаче као једини или непосредан узрок тржишних промена, већ као један од елемената сложенијих процеса урбане трансформације.

Један од најзначајнијих резултата дисертације односи се на утврђивање да просторна близина културне станице није истовремено и гаранција њене просторне привлачности и интензивнијег коришћења. Резултати показују да корисници културне инфраструктуре не доносе одлуке о посети искључиво на основу удаљености од места становања. На избор културне станице утичу квалитет програма, атмосфера простора, архитектонске и симболичке карактеристике, препознатљивост и лични афинитети корисника. На основу тога, културне станице се могу разумети као урбани атрактори различитог интензитета, при чему поједине функционишу пре свега као локални ресурси, док друге привлаче кориснике са шире градске територије. Тај налаз значајно проблематизује поједностављено разумевање културне децентрализације као равномерне мреже суседских садржаја и указује на могућност формирања нових културних централности унутар децентрализованог система.

Истраживање је показало и да су просторни квалитет и друштвена употреба културних станица међусобно повезани. Позитивно вредновање архитектонских и просторних карактеристика повезано је са позитивнијом проценом функционалности, друштвене употребе и симболичке вредности простора. Овај резултат потврђује значај интегрисаног приступа планирању, пројектовању и управљању културном инфраструктуром, при чему архитектонски простор, програмски садржај и начин коришћења не треба посматрати као одвојене категорије, већ као међусобно зависне компоненте јединственог система.

Посебно важан резултат односи се на критичко преиспитивање претпоставке да повећање броја културних простора аутоматски доводи до повећања културног капацитета града. Резултати указују да привлачност и одрживост културних станица не произлазе из самог постојања физичке инфраструктуре, већ пре свега из континуитета и квалитета садржаја, као и активности културних продуцената, уметника, едукатора, организатора и других актера који простору дају активну друштвену и културну функцију. На основу ових налаза, у дисертацији је формулисан закључак да мрежа културних станица не мора нужно производити нови културни капацитет, већ може и редистрибуирати већ постојеће културне актере, публику и програмске ресурсе унутар града.

Резултати анализе корисничких образаца показали су да се публика културних станица не може свести на један хомоген модел коришћења, већ да постоје различити типови корисника који се међусобно разликују у погледу удаљености, учесталости посета, степена задовољства и односа према простору. Кластер анализа омогућила је издвајање различитих корисничких профила, укључујући активне кориснике независне од пешачке доступности, удаљене задовољне кориснике, критичне кориснике, прве посетиоце и локалне прагматичне кориснике. Ови налази потврђују да културна инфраструктура производи различите облике просторног понашања и да кориснички однос према културним станицама зависи од сложене интеракције просторне доступности, мотивације, квалитета програма и индивидуалних преференција.

Важан резултат истраживања представља и анализа неупотребе културних станица. Неупотреба је препозната као значајна аналитичка категорија, а не само као одсуство учешћа. Резултати указују да ограничено или ретко коришћење културних станица може бити повезано са недовољном просторном доступношћу, слабом информисаношћу и видљивошћу, недовољно атрактивним програмом и недостатком идентификације са простором. Квалитативна анализа отворених одговора додатно је указала на значај културних садржаја, друштвене интеракције, ревитализације простора и наслеђа, али и на проблеме недовољне промоције, програмских и организационих ограничења и

само делимичне укључености локалне заједнице.

Применом модела машинског учења добијени су комплементарни увиди у структуру фактора који утичу на перципирани утицај културних станица, избор удаљених станица и формирање различитих корисничких група. Резултати су показали да модели машинског учења могу бити корисна допуна класичним статистичким методама, нарочито у ситуацијама када је потребно сагледати нелинеарне и сложене односе већег броја предиктора. Истовремено, у раду је задржан критички однос према њиховој примени, тако да се ови модели користе као средство за додатно разумевање добијених образаца, а не као замена за статистичко тестирање и теоријску интерпретацију.

Сумирано, резултати дисертације потврђују да културне станице треба разумети као динамичне елементе ширег урбаног система, чији се значај формира кроз интеракцију физичког простора, програмских садржаја, просторне доступности, начина коришћења, симболичких значења и карактеристика корисника. Основни научни резултат рада огледа се у померању аналитичког фокуса са појединачних културних објеката на културну инфраструктуру као мрежу урбаних односа. Такав приступ омогућава сложеније разумевање односа између децентрализације, локалне доступности, просторне привлачности и формирања нових урбаних централности.

Комисија оцењује да су закључци докторске дисертације засновани на резултатима спроведених анализа, логично изведени и адекватно повезани са постављеним циљевима и истраживачким хипотезама. Резултати имају научни значај за област архитектуре и урбанизма, посебно за истраживање културне инфраструктуре, урбане регенерације и просторног понашања корисника, као и практичан значај за планирање, пројектовање и управљање мрежама културних садржаја у савременом граду.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА:

Експлицитно навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.

Комисија **позитивно оцењује начин приказа и тумачења резултата истраживања** у докторској дисертацији кандидата Миљана Јањушевића. Резултати су приказани систематично, прегледно и у логичком следу, у складу са постављеним истраживачким питањима, циљевима и хипотезама. Квантитативни резултати су представљени одговарајућим табелама, графиконима и другим илустративним прилозима, док су статистички налази праћени јасном интерпретацијом њиховог значења у контексту истраживаног проблема.

Посебан квалитет представља то што кандидат резултате различитих аналитичких поступака не приказује изоловано, већ их међусобно повезује и тумачи у оквиру јединственог истраживачког модела. Резултати дескриптивне статистике, анализе поузданости инструмента, факторске и корелационе анализе, тестова разлика, тематске анализе и модела машинског учења доведени су у међусобну везу, чиме је омогућено вишеслојно сагледавање односа између просторне доступности, перцепције корисника, образаца коришћења и урбане привлачности културних станица.

Тумачење резултата је аргументовано и у највећој мери одмерено. Кандидат јасно разликује статистички утврђене односе од ширих интерпретативних закључака и избегава неоправдано приписивање узрочно-последичних веза тамо где истраживачки дизајн омогућава пре свега утврђивање повезаности и просторних образаца. Ово је нарочито значајно у делу који се односи на вредност некретнина, где су резултати тумачени у контексту ширих тржишних и урбаних процеса, без свођења уочених промена на искључиво дејство културних станица.

Позитивно се оцењује и начин на који су резултати машинског учења уклопљени у целину истраживања. Они су коришћени као допуна класичним статистичким анализама и као средство за препознавање сложенијих образаца у подацима, док је њихово значење тумачено у односу на теоријски и просторни контекст истраживања. На тај начин је избегнута некритичка примена

алгоритамских метода, а резултати су задржани у функцији основног истраживачког проблема.

Дискусија резултата представља нарочито вредан део дисертације, јер кандидат појединачне налазе повезује са ширим питањима културне децентрализације, урбане привлачности, нових централности, партиципације и корисничког понашања. Резултати нису само поновљени, већ су критички интерпретирани и доведени у однос са теоријским оквиром и постојећим истраживањима.

На основу наведеног, Комисија даје **позитивну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања** и сматра да су резултати представљени јасно, аналитички доследно и научно аргументовано, а њихова интерпретација адекватно подржана примењеним методама и расположивим емпиријским материјалом.

IX КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ: Експлицитно навести да ли дисертација јесте или није написана у складу са наведеним образложењем, као и да ли она садржи или не садржи све битне елементе. Дати јасне, прецизне и концизне одговоре на 3. и 4. питање. Навести нумеричке податке о резултатима провере оригиналности рада и дати текстуално образложење.
1. Да ли је дисертација написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме? Докторска дисертација је у потпуности написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме.
2. Да ли дисертација садржи све битне елементе? Дисертација садржи све неопходне елементе које докторска дисертација треба да садржи.
3. По чему је дисертација оригиналан допринос науци? Оригинални научни допринос докторске дисертације огледа се у развоју интегрисаног приступа проучавању културне инфраструктуре, у којем се културне станице посматрају као елементи сложене мреже просторних, друштвених, симболичких и понашајних односа. Посебан допринос представља концептуализација културних станица као урбаних атрактора различитог интензитета, чиме се показује да децентрализована културна инфраструктура не функционише нужно као равномерна мрежа локалних садржаја, већ може формирати различите нивое привлачности и нове културне централности. Оригиналност дисертације огледа се и у повезивању архитектонско-просторних, перцептивних, понашајних и економских показатеља, као и у комбиновању статистичких, квалитативних и метода машинског учења. Посебно је значајан закључак да повећање броја културних простора не мора нужно значити и стварање новог културног капацитета, већ може довести до његове просторне редистрибуције. Комисија оцењује да ови резултати представљају оригиналан допринос области архитектуре и урбанизма и пружају основу за даља истраживања и унапређење планирања и управљања децентрализованом културном инфраструктуром.
4. Који су недостаци дисертације и какав је њихов утицај на резултат истраживања? Недостаци дисертације односе се пре свега на ограничења која су уобичајена за истраживања овог типа. Значајан део емпијске анализе заснива се на перцепцијама и исказима корисника, па резултате који се односе на просторне, друштвене и економске ефекте треба тумачити у складу са карактером примењених метода. Одређено ограничење представља и сложеност издвајања утицаја културних станица од ширих процеса урбаног развоја, нарочито у делу који се односи на кретање вредности некретнина. Наведена ограничења не умањују значај и поузданост основних налаза, већ пре свега указују на потребу за опрезним тумачењем појединих резултата и отварају простор за будућа истраживања. Додатна лонгитудинална истраживања и укључивање још прецизнијих просторних, економских и социјалних показатеља могли би даље да продубе добијене увиде. Комисија оцењује да су ограничења адекватно препозната и критички размотрена и да немају суштински негативан утицај на укупне резултате и научни допринос дисертације.
5. Образложење резултата провере оригиналности рада (нумерички и наративно): Помоћу софтвера за детекцију плагијаризма iThenticate (https://www.ithenticate.com) утврђено је да проценат сличности са другим изворима износи 8%. Детаљним увидом у извештај, комисија је закључила да идентификована подударана нису спорна и не доводе у питање оригиналнерезултате кандидата.
X ПРЕДЛОГ: На основу наведеног, комисија предлаже:

- а) да се докторска дисертација прихвати, а кандидату одобри одбрана;**
б) да се докторска дисертација врати кандидату на дораду (да се допуни односно измени);
в) да се докторска дисертација одбије.

Комисија констатује да докторска дисертација **”Културне станице као просторни атрактори: емпиријска анализа Новог Сада”** кандидата **Миљана Јањушевића, мастер инжењера архитектуре**, представља оригинално научно дело и предлаже да се прихвати и упути на јавну одбрану.

Место и датум: Нови Сад, 6. јул 2026.

1. др Милена Кркљеш, редовни професор, председник
2. др Милан Рапайћ, редовни професор, члан
3. др Дејана Недучин, редовни професор, члан
4. др Дејан Ецет, ванредни професор, члан
5. др Александар Милојковић, ванредни професор, члан
6. др Јелена Атанацковић Јеличић, редовни професор, ментор

НАПОМЕНА: Члан комисије који не жели да потпише извештај јер се не слаже са мишљењем већине чланова комисије, дужан је да унесе у извештај образложење односно разлоге због којих не жели да потпише извештај и да исти потпише.